

Milo Raus simpelste, intiemste én beste voorstelling van de laatste jaren ★★★★★☆

We hebben er lang op moeten wachten, op [The Interrogation](#) . Maar de samenwerking tussen de Franse sterauteur Édouard Louis en NTGent-regisseur [Milo Rau](#) is het wachten waard. Het is een intieme, maar frivole voorstelling: lichtvoetig, en toch ontroerend persoonlijk.

“Ik maakte een voorstelling over falen, en ik heb zelf gefaald”, zei de Zwitserse theatermaker en NTGent-directeur [Milo Rau](#) afgelopen weekend in deze krant [The Interrogation](#) , Raus samenwerking met de Franse succesauteur Édouard Louis, moest immers anderhalf jaar geleden in première gaan op Kunstenfestivaldesarts, maar werd last minute geannuleerd – [Rau](#) en Louis geraakten er niet uit.

De reddende engel bleek acteur Arne De Tremerie, die als twee druppels water op Louis lijkt en dus diens rol op zich neemt. De Franse schrijver is wel nog te zien op het grote scherm – meteen ook het enige decorstuk van deze simpele, intieme voorstelling – en treedt soms in dialoog met zijn alter ego. Het is een eenvoudige ingreep, maar één die nauw aansluit bij de thema's die Louis graag in zijn werk verkent: hoe kun je je eigen identiteit vormgeven, en kun je iemand anders worden dan de persoon die je bent?

Wie vertrouwd is met Louis' werk, vooral met zijn debuut Weg met Eddy Bellegueule , zal dan ook niet verrast worden door de tekst van [The Interrogation](#) . Hoe de jonge Eddy Bellegueule zijn arbeidersdorpje in Picardië inruilt voor een acteeropleiding in Amiens en nadien naar Parijs trekt om er Édouard Louis te worden, en vooral: om er het geluk te vinden. Dát is de crux van [The Interrogation](#): de (mislukte) zoektocht naar een manier om gelukkig te zijn.

Dat klinkt zwaar, maar zo voelt Raus voorstelling helemaal niet aan. De sobere inkleding maakt [The Interrogation](#) niet nodeloos complex en geeft veel ruimte aan de interactie tussen De Tremerie, op scène, en Louis, op het scherm. Vooral De Tremeries spel is opvallend lichtvoetig, zonder in platte komedie te vervallen: de naturel waarmee hij gestalte geeft aan Louis' alter ego, is verbluffend. Het soms bevreemdende spiegeleffect tussen de twee protagonisten verhindert bovendien dat [The Interrogation](#) vervalt in een nodeloos lange monoloog.

Tegelijk is [The Interrogation](#) ook ontroerend. De kracht van Louis' tekst ligt, zoals steeds, in de naakte, persoonlijke eerlijkheid ervan, en [Rau](#) durft die naakte eerlijkheid front and centre te zetten. [The Interrogation](#) is dan ook zijn simpelste, intiemste én beste voorstelling van de laatste jaren.